

Jorandring, være sig en Forhøielse eller en Nedsættelse af Skatterne. En Forhandling af en Finantslov i den Form, som vi kende, kender man ikke i England. Da jeg kom til at røre ved dette Forhold igaar, har jeg villet gjøre denne Bemærkning til England paa dette Punkt, da det jo har en ikke ringe Interesse.

Ploug: Seg maa først tillade mig at protestere mod, at den ærede 5te Landskingsmand for 9de Kredse (Brasch) tog Frankrigs nuværende Toldblovgioning til Indtægt for Beskyttelseslystemet. I Frankrig gjaldt det efter den overordentlig ødelæggende Krig om meget hurtigt at forøge Statskassens Indtægt paa en Maade, som ikke faldt navnlig Agerdyrkningen, der i Nordfrankrig havde lidt overordentlig ved Tybbernes Indfald, til Byrde. Dertil kom, at man havde en Præsident, som var opdragen i Fortidens og ikke i Nutidens Theorier, og som holdt paa Beskyttelse, og for hvem det efter en haard Kamp lykkedes at sætte en Del Beskyttelsesold igjennem; det er ikke noget Bevis for, at man i Europa i det Hele taget har forladt Frihandlens Theori; men jeg skal give det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at med at føre denne fuldstændig igjennem har det lange Udgifter baade for os og for alle Andre. — Det ærede 7de kongevalgte Medlem (Fischer) brugte igaar en Uttring, som i og for sig er fuldstændig rigtig; han sagde nemlig, at enten man betalte 25 Rd. i direkte Skat eller i indirekte Skat, var og blev det 25 Rd. Det er overmaade rigtigt; men disse 25 Rd. ere dog hveksen for Skatteyderne eller Staten det Samme. For Skatteyderne er det langt lettere at betale 6 s. daglig, end at betale de 25 Rd. een Gang for alle, og for Staten er det meget bekvemmere at tage de 25 Rd. paa een Gang, og det er meget besværligt at skulle opkræve de daglige 6 Skilling. Det gjælder saaledes her at mægle imellem de to Ting og at indskrænke Tolden saa meget som muligt til visse Artikler, der give et stort Udbytte, saa kan man gjerne — deri er jeg enig, men det har for Resten ikke mange Tilhængere her i Thinget — gøre en lille Indkomstskat; det er ikke saa slem en Ting — det gaar hermed som med smaa Børn, naar de skulle gaa med Uldstrømper eller hver Dag tage Medicin; naar man først er vant til en Indkomstskat — Kjøbenhavnerne ere for Resten ret godt vant dertil — saa kan man ligesaa gjerne taale den som enhver anden Afgift. Har man først betalt den i 8 à 10 Kvartaler, saa har man lettere derved i det 11te og 12te Kvartal, saa vænner man sig som sagt dertil. Men jeg mener nu ikke paa nogen Maade, at det Maal kan naas, som den ærede 1ste Landskingsmand for 9de Kredse (Rasmussen) synes at ville strebe imod, nemlig at man kan tage Tolden bort fra de store Forbrugsartikler; thi det er netop paa dem, at man er nødt til at lade den ved-

blive at hvile, naar Toldens Opkrævning skal blive billigere og mindst generende for Handel og Omsætning; heller ikke tror jeg, at der derved sker nogen virkelig Uret. Der tales bestandig om, at de Uformuende ikke skulle bidrage til Staten. Hvorfor ikke det? De have jo akkurat den samme Nytte af Staten som alle de Andre; er den Sikkerhed, de nyde for Person og Eiendom, ikke den samme som den, vi Andre nyde? Hvorfor skal saa den Uformuende være fuldstændig fri for Afgift? Man kan ikke drage nogen Parallel med Kommunen; thi Kommunen kan tage humanere Hensyn, end Staten kan. Den Theori er ikke rigtig, at den uformuende eller jevne Mand skal være fritagen for alle Afgifter til Staten. Naar man indretter Afgifterne saaledes, at de falde de Uformuende forholdsvis let at betale, og naar man tager Told af nogle enkelte Artikler, saa er det fuldkommen sandt, hvad ærede Medlemmer allerede have bemærket, at man jo har i sin Magt at bruge Lidet eller Meget, og saa synes der ikke at være Noget at beklage sig over. For Resten skal jeg meget gjerne gaa ind paa Nedsættelse af Kaffeolden og Krigsskatten, naar den ærede Laaghtingsmand for 10de Kredse vil gaa ind paa en Forhøielse af Brændevinskatten; thi jeg tror, at Brændevinskatten er den Skat, som bedst taaler at forhøies, og det viser sig jo netop i vore Nabolande, hvor Brændevinsforbruget er større end hos os, at de godt kunne bære en større Skat. Jeg beklager, at den høitæredede Finantsminister ikke iaar har gjenoptaget den Lov, som strændede her for 2 Aar siden, og jeg beklager det saa meget mere, som jeg tror, at de Indendringer, man væsentlig fra et teknisk Standpunkt fremkom med, ere overvundne, hvis jeg er rigtig underrettet. (Modsigelse).

Quod nu selve Lovudkastet angaar, skal jeg indskrænke mig til den Bemærkning, at jeg er noget i Tvivl, om Salt egentlig bør fritages for Told. Jeg indrømmer, at det er en Told, som kun for en meget lille Del falder paa hvert Individ, og saa vidt jeg husker, har jo den ærede Finantsminister indrømmet, at den er let at opkræve. For saa vidt Tolden hæves, vil jo ogsaa Tolden paa saltede Silde hæves; det er nu vel lidt forvovent af mig at udtale mig om Allmuens Husboldning, men jeg tror ikke, at saltede Silde spille den Rolle hos os som for Exempel i Sverige. Jeg vilde for mit Vedkommende have foretrukket, om den høitæredede Finantsminister havde bestemt sig til at ophæve Tolden enten paa Fern eller paa uforarbejdet Træ. Jeg tror, at begge disse Naamaterialier ere saa nødvendige for Alle, at det vilde være rigtigt, om man kunde have havet Tolden, i det Mindste paa den ene af disse Artikler. Derimod indrømmer jeg, at Tolden paa Stenul for Dieblirket er en Skat, som væsentligst hviler paa Industrien; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at dersom de Bestræbelser som nu gjøres for at finde Sten-